

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18Co/20/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120203468
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8120203468.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a sudcov JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobcu: P. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. u O. č. XX, XXX XX S., právne zastúpeného JUDr. Lýdiou Farbakyovou, advokátkou so sídlom Floriánova č. 12, 080 01 Prešov, proti žalovanému: F. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. č. XX, M., právne zastúpenému JUDr. Jánom Garajom, MBA, advokátom so sídlom na ul. Hviezdoslavova č. 2, 058 01 Poprad, o zaplatenie 7.320 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 20C/20/2020-107 zo dňa 30.12.2020 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Priznáva žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne:

Žalobu zamietá.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 123, § 136 ods. 1 a § 137 ods. 1 OZ. O trovách konania rozhodol v súlade s ust. § 255 a § 257 CSP. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že nárok žalobcu bola náhrada za nadužívanie jeho spoluvlastníckeho podielu v rodinnom dome s príslušenstvom zo strany žalovaného. Súd prvej inštancie vychádzal z ustanovení Občianskeho zákonníka a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, napr. sp. zn. 6Cdo/184/2010. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že dôkazné bremeno preukázania reálneho nadužívania dotknutých nehnuteľností žalovaným a následne domáhania sa ich náhrady, rovnako ako domáhania sa užívania tohto podielu žalobcom a bránenie žalovaného, aby svoj podiel žalobca užíval, zaťažuje žalobcu, teda toho, kto tvrdí, že došlo k vzniku nároku spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že táto okolnosť žalobcom preukázaná nebola. Od 01.11.2014 do 30.11.2019, za ktoré obdobie žalobca nárok uplatnil, je zrejmé, že strany sporu boli podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, zapísaných na LV č. XXX, k. ú. M.. Sporné v konaní bolo, či žalovaný užíval dom a záhradu nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že počas konania budú preukázané jeho tvrdenia. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť, ktorá je významná podľa

hmotného práva, na rozhodnutie o veci, nebola preukázaná, a teda výsledky zhodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver v súlade so žalobou. Dôkazné bremeno určitých skutočností, teda leží na tej strane, ktorá z existencie týchto skutočností si vyvodzuje isté priaznivé dôsledky. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal to, že žalovaný užíval dom a záhrady nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, ak súdu nepreukázal, v akej výmere žalovaný užíval dom a záhrady nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Je nepochybné, že síce v rodinnom dome žalovaný s rodinou za žalované obdobie býval, avšak nebolo preukázané, že by žalobcovi dlhodobo bránil užívať jeho podiel. Spoluvlastníkom je žalobca od roku XXXX, pričom na nehnuteľnosti, ktoré žalovaný užíva, nikdy nebol. Z uvedeného vyplýva, že žalobca sa nikdy ani nepokúšal užívať spoločnú nehnuteľnosť. Naopak, už niekoľko rokov žije v C. republike, z čoho nepochybne možno dospieť k záveru, že nikdy nemal ani záujem spoločnú nehnuteľnosť užívať. Súd prvej inštancie vykonal aj ohliadku nehnuteľnosti na mieste samom, kde bolo preukázané, že časť rodinného domu a záhrady žalovaný neužíva. Táto časť má zodpovedať výmere žalobcu. Vzhľadom k tomu, že súd nemal v konaní preukázané, že je daný základ nároku žalobcu, nezaoberal sa už v ďalšom samotnou výškou náhrady za užívanie. Nárok žalobcu nebol premlčaný, keďže žaloba bola podaná v lehote troch rokov.

3. Výrok o trovách konania bol odôvodnený § 255 CSP a § 257 CSP. Dospel k záveru, že nezistil dôvody použitia ust. § 257 CSP na strane neúspešného účastníka, preto rozhodol o náhrade trov konania tak, že nárok na náhradu trov žalovanej strane priznal v rozsahu 100 %, ktoré má nahradiť žalobca.

4. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Poukázal na to, že nesúhlasí s rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemôže súhlasiť so záverom súdu, že nepreukázal žiadnym spôsobom, že žalovaný užíval dom a záhradu nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu a nemôže súhlasiť ani s tým, že by neunesol v konaní dôkazné bremeno, práve naopak. Podľa žalobcu súd prvej inštancie asi nepostrehol, že základ nároku vôbec nebol sporný. Vyplýva to z písomného podania žalovaného zo 06.11.2017, v konaní pod sp. zn. 20C/18/2017, ktoré prebiehalo v predmete sporu zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Žalovaný uviedol, že od času, kedy v uvedenom dome býval, postupne dom renovoval, bez súhlasu žalobcu, čo je zrejme aj z vyjadrenia doručené súdu prvej inštancie z 19.02.2018. Žalovaný tvrdil sám, že postupne od roku 1990 uvedený dom zhodnotil. Ani v jednom z vyjadrení žalovaný nespochyboval skutočnosť, že by predmetné nehnuteľnosti v celom rozsahu neužíval. Je to zrejme aj zo zápisnice z pojednávania z 02.10.2018, kedy na jednu z otázok odpovedal, že v predmetnej nehnuteľnosti býva spolu s manželkou a synom, ktorý je po detskej mozgovej obrne. Preto sa žalobca domnieva, že konajúci súd vec nesprávne právne posúdil, a to tak, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ak sa v priebehu konania žalovaný bránil tým, že nehnuteľnosť neužíva nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, potom dôkazné bremeno bolo na žalovanom, aby toto svoje tvrdenie hodnoverne preukázal. Nesporné bolo, že strany sporu sú podielovými spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností. Následne žalobca v odvolaní rozoberá, čo predstavuje spoluvlastnícky podiel každého z podielových spoluvlastníkov, že je to číselný výraz právneho postavenia jedného spoluvlastníka k ostatným spoluvlastníkom (R-19/69). Citoval judikát 4Cz/22/68, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu SR 4MCdo/277/2009. Poukázal na to, že aj znalecký posudok G. F. Q., vykonaný v konaní, v ktorom sa zrušovalo a vyporiadavalo podielové spoluvlastníctvo medzi stranami sporu preukazuje, že ide o rodinný dom jednopodlažný, podpivničený pod celou zastavanou plochou, bez obytného podkrovia, ktoré nie je možno účelne využiť, má tri obytné miestnosti, zádverie, letnú kuchyňu, dielňu, práčovňu, kotolňu, predsieň, komoru, kuchyňu, WC a kúpeľňu. Ďalej tiež poukázal na to, že hoci manželka žalovaného bola vypočítaná vo veci v čase ohliadky na mieste samom, vtedy jediný krát podotkla, že istá časť nehnuteľnosti bola vyčlenená žalobcovi, a to tak v záhrade, ako aj v rodinnom dome, čo (možno považovať) len za účelovú obranu. Žalovaný si v užívaní predmetných nehnuteľností vyriešil svoju bytovú otázku a má tam aj trvalý pobyt. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku dôkazného bremena ku skutkovým tvrdeniam vzneseným v rámci obrany zo strany žalovaného, pričom je vôbec otázne, či išlo v konaní o spornú okolnosť, ak žalovaný tvrdil, že v rodinnom dome býva od roku XXXX doposiaľ. V konaní nebol predložený žiaden dôkaz o tom, že by bola uzavretá medzi podielovými spoluvlastníkmi dohoda, a to medzi žalobcom a žalovaným o tom, ako budú užívať spoločnú nehnuteľnosť v tom zmysle, že ju môže užívať výlučne sám žalovaný. Právo spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, je dané zákonom a vyplýva z práva spoluvlastníka podieľať sa na užívaní spoločnej veci, v miere zodpovedajúcej jeho podielu. Je nesporné, že súd prvej

inštancie nesprávne vec posúdil, a preto je na mieste zrušiť rozhodnutie súdu prvej inštancie a vrátiť na ďalšie konanie.

5. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, presne a skutkový stav z neho je vyvodенý logicky a vecne správny. Navyše rozhodnutie súdu prvej inštancie je aj riadne odôvodnené. Pokiaľ ide o otázku vecného bremena, domnieva sa, že práve vykonaná ohliadka na mieste samom, ktorá bola zásadným dôkazom a odstránila akékoľvek pochybnosti o rozsahu užívania predmetu podielového spoluvlastníctva žalovaným boli. Pritom dôkaz označil práve žalovaného. Pokiaľ žalobca pripojil k svojmu odvolaniu uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11Co/79/2015, tento judikát bol prijatý na základe odlišného skutkového stavu s tým, že sa jednalo o spor, kedy žalovaný užíval predmet spoločného podielového spoluvlastníctva nad rozsah svojho podielu, nemal záujem na zmierlivom riešení a tento predmet užíval v celosti. Zároveň však poukázal, že toto rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach bolo Najvyšším súdom SR zrušené, v konaní pod sp. zn. 6Cdo/1847/2010. Pokiaľ ide o odôvodnenie v tomto rozhodnutí, dovolací súd konštatoval, že neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, a pritom nie je rozhodujúce, či tak vzniklo na základe dohody spoluvlastníkov alebo rozhodnutím väčšinového spoluvlastníctva, alebo ide o faktický stav. Je zjavné, že ak by spoločná vec vôbec nebola spoluvlastníckymi užívaná, žiaden nárok na náhradu za jej užívanie by medzi nimi nevznikol. Rovnako takýto nárok nevzniká ani v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takom prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení. Rozhodnutie pripojené žalobcom k odvolaniu nereprezentuje právny názor žalobcu, ale naopak, zvyrazňuje stanovisko žalovaného. Rovnako nie je dôkazom okolnosť, že ide o rozporné tvrdenia žalovaného, že žalovaný zhodnotil celý predmet podielového spoluvlastníctva, keďže povinnosťou žalobcu bolo sa na tomto podieľať, najmä za situácie, ak sa nehnuteľnosť nachádzala v havarijnom stave a žalovaný znášal na vlastné náklady všetky opravy. To, že mal žalovaný trvalý pobyt v nehnuteľnosti spolu so svojou rodinou, nemôže svedčiť o tom, že využíva nehnuteľnosť výlučne sám. Rovnako sa domnieva, že je nesprávne, ak by sa popierala výpoveď manželky žalovaného, ktorá pri ohliadke sa k veci vyjadrila. Práve jej vyjadrenie svedčí o tom, že nechceli zasahovať do vlastníckych práv žalobcu, preto užívajú len časť nehnuteľnosti. Žalovaný navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť.

6. K vyjadreniu žalovaného vyjadril sa žalobca, ktorý zdôraznil, že nebola sporná skutočnosť užívania nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXX, k ú. M. výlučne žalovaným a jeho rodinou, rovnako ako aj zhodnotenie tejto nehnuteľnosti. Dohoda o spôsobe užívania spoluvlastníctva medzi žalobcom a žalovaným uzavretá nebola. Neboli stanovené ani podmienky, za akých môže žalovaný nehnuteľnosť užívať. Obrana žalovaného spočívala v tom, že v priebehu konania uvádzal, že nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve užíva len v rozsahu svojho podielu, potom je potrebné poukázať na to, že podiel je len číselné vyčíslenie výšky, ide o podiel ideálny a nie je reálne vymedzený. Z tohto dôvodu trval na svojom odvolaní.

7. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý v krátkej reakcii na vyjadrenie žalobcu uvádza, že najdôležitejší bol dôkaz, ktorý bol vykonaný na návrh žalovaného, a to ohliadka na mieste samom. Táto bez akýchkoľvek pochybností potvrdila rozsah užívania predmetu podielového spoluvlastníctva žalovaným, a to bolo práve správne vyhodnotených súdom prvej inštancie, keď žalobu zamietol.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací podľa ust. § 34 CSP prejednal rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v zmysle zásad uvedených v ust. § 378, §379, §380 CSP (bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Súdom prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav a na základe takto vyhodnoteného skutkového stavu vec aj správne právne posúdil. Na týchto skutkových a právnych záveroch sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

9. Podľa § 123 Občianskeho zákonníka, vlastníkom je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

10. Podľa § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.

11. Z výpisu listu vlastníctva č. XXX vyplýva, že strany sporu sú spoluvlastníci rodinného domu súp. č. XX na parcele č. XXX, zastávané plochy a nádvoría o výmere XXX m² a parcely č. XXX o výmere XXXX m², záhrady, žalobca v podiele X/XX a žalovaný v podiele XX/XX.

12. Žalobca pri svojom výsluchu v konaní 20C/18/2017 uviedol, že pokiaľ ide o čestné prehlásenie, tak s ničím nesúhlasil. Má za to, že kto tam býval, nech si to aj platí. Na tom dome sa nadrel a aj finančne prispieval rodičom.

13. V r. XXXX bola spísaná notárska zápisnica, kde nadobudol podiel, pričom mladších bratov vyplatil a žalobca s tým nesúhlasil. Začal s úpravami na dome. Od r. XXXX do r. XXXX vymenil okná, strechu, omietky a všetko čo je uvedené v znaleckom posudku. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že tam nebol, tak tento tam bol trikrát v r. XXXX, XXXX a tretíkrát, keď sa chcel pochváliť, že získal čierny opasok. Nehnutelnosť obhospodaruje tak, že tri metre kde je kanalizácia je tráva.

14. Svedok F. P., brat strán, pri svojom výsluchu v konaní 20C/18/2017 uviedol, že po smrti matky sa stretli v jednej izbe s tým, že štyria bratia sme sa dohodli, ako sa bude ďalej pokračovať s dedičstvom. Najmladšiemu bratovi, on spolu bratom T. odstúpili podiel. Tento má X-tiny a žalobca má X-tinu z domu. Mal vedomosť o tom, že existuje dohoda o užívaní nehnuteľností medzi podielovými spoluvlastníkmi. Dohoda bola uzavretá ústne.

15. Civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov poniesie aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 24/2019 z 9. júna 2020).

16. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že zastáva opačný názor, vo vzťahu k jeho povinnosti o unesení dôkazného bremena, ako to uviedol v rozhodnutí súd 1. inštancie. Žalobca je presvedčený, že v konaní dôkazné bremeno uniesol. Mal zato, že základ nároku nebol sporný, keďže žalovaný s rodinou má trvalý pobyt na adrese rodinného domu, rodinný dom zrekonštruoval bez súhlasu žalobcu, celé roky užíva s rodinou celý rodinný dom a medzi žalobcom a žalovaným nebola uzavretá dohoda o spôsobe užívania spoločnej nehnuteľnosti. Ďalej žalobca rozobral princípy podielového spoluvlastníctva, v tom, že podiel jednotlivých podielových spoluvlastníkov je len číselné vyjadrenie jeho ideálneho podielu.

17. Nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 Obč. zákonníka. Jeho nevyhnutným predpokladom je užívanie tejto veci druhým spoluvlastníkom nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu.

18. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (okrem ak by jej súčasťou bola aj dohoda o bezplatnom užívaní celej veci alebo jej časti), alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav. Je zrejmé, že ak by spoločná vec vôbec nebola spoluvlastníkmi užívaná, žiaden nárok na náhradu za jej neužívanie by medzi nimi nevznikol. Rovnako takýto nárok nevzniká ani v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu a to užívaním zostávajúcej časti veci. Dôvod pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou. (uznesenie Najvyššieho súdu SR, zo dňa 27. 10. 2010, sp. zn. 6 Cdo 184/2010).

19. Z ustanovenia § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že musí byť bezpodmienečne preukázané nadužívanie nehnuteľnosti druhým podielovým spoluvlastníkom. Možno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že spoluvlastnícky podiel je len vyčíslením ideálneho podielu konkrétneho spoluvlastníka. V ďalšom však odvolací súd neakceptoval odvolacie dôvody žalobcu.

20. K jednotlivým námietkam žalobcu uvádza nasledovné :

21. Samotná adresa trvalého bydliska je len evidenčným údajom, ktorý sám o sebe nesvedčí o nadužívaní nehnuteľnosti. Rovnako samotná rekonštrukcia celej spoločnej nehnuteľnosti, bez súhlasu druhého spoluvlastníka, nemôže viesť k záveru, že žalovaný užíva aj podiel žalobcu. Vykonanie stavebných prác v rozsahu nutných zásahov vlastníkov pre udržanie nehnuteľnosti v riadnom technickom stave rovnako nemožno považovať za dôkaz o užívaní podielu žalobcu žalovaným. Vypočutý svedok - brat oboch podielových spoluvlastníkov dokonca potvrdil ústnu dohodu o spôsobe užívania spoločnej nehnuteľnosti.

22. V konečnom dôsledku dôkaz, ktorý bol vykonaný na návrh žalovaného vyvrátil tvrdenie žalobcu, že žalovaný nadužíva aj jeho spoluvlastnícky podiel (ohliadka na mieste samom). Aj z ustálenej rozhodovacej činnosti možno vyvodiť záver, že len samotný faktický stav o tom, že žalovaný býva so svojou rodinou v spoločnej nehnuteľnosti, nesvedčí o opodstatnenosti nároku žalobcu.

23. Krajský súd sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi uvádzanými v napadnutom rozhodnutí súdom 1. inštancie a v zhode s týmito závermi potvrdil rozsudok 1. inštancie, ako vecne správny, podľa ust. § 387 ods. 1,2 CSP.

24. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle zásady úspechu. Keďže v odvolacom konaní mal úspech žalovaný, priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % vo vzťahu k žalobcovi.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).